

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci žalobce: **M. H.**, X, zast. JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem se sídlem AK v Havlíčkově Brodě, Horní č. p. 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, za účasti **1. obchodní společnosti ČEZ Distribuce, a. s., Děčín**, Děčín IV-Podmokly, Teplická 874/8, PSČ 405 02 a **2. obchodní společnosti E.ON Distribuce, a.s.**, Lidická 36, Brno, PSČ 659 44, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016, č. j.: KUJI 7385/2016, sp. zn. OUP 6/2016 No-2, **t a k t o** :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále i jen „stavební úřad“) ze dne 12. 11. 2015, č. j.: ST/969/2015/Ve, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby označené „HAVLÍČKŮV BROD - PŘELOŽKA V1304 – ČEPS Havlíčkův Brod, Mírovka, Suchá, Baštínov 1x PODCHODOVÝ PŘÍHRADOVÝ STOŽÁR 110 kV V TRASE STÁVAJÍCÍHO VEDENÍ“ (dále jen "stavba") na pozemkových parcelách č. 983/21, 997, 998/2 v katastrálním území Mírovka a parc. č. 1508 a 1553 v

katastrálním území Suchá u Havlíčkova Brodu. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I.

Obsah žaloby

V přezkoumávané věci vydal Městský úřad Havlíčkův Brod dne 12. 11. 2015 pod č. j.: ST/969/2015/Ve, územní rozhodnutí o umístění přeložky výše označené stavby elektrického vedení 110 kV. O odvolání žalobce proti němu rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím. Žalobce namítal, že byl tímto rozhodnutím zkrácen na svých právech, protože realizací umístěného záměru prý dojde k omezení jeho vlastnického práva. Konkrétně k horší obdělávatelnosti jeho polí a tím i snížení jejich hodnoty.

Žalobce namítal, že v přezkoumávané věci došlo k nesprávnému posouzení naplnění podmínek pro vydání územního rozhodnutí, z čehož dovozoval jeho nepřezkoumatelnost. Svoji dotčenost spatřoval v tom, že stavba je vedena přes jeho pole a zhorší se jejich obdělávatelnost. To je pro žalobce důležité s ohledem na skutečnost, že je soukromě hospodařícím zemědělcem. Žalobce projevoval snahu řešit věc dohodou, avšak marně. Z uvedených důvodů proto s umístěním stavby nesouhlasil. Žalovaný přesto dospěl k závěru, že uvedená okolnost nebrání vydání územního rozhodnutí, neboť lze pro uskutečnění umístěné stavby vyvlastnit (viz § 86 odst. 3 stavebního zákona). Blíže se však touto otázkou nezabýval. Přitom podmínky vyvlastnění upravuje zákon č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), a to v ustanoveních §§ 3 – 5. Jejich obsah žalobce v žalobě citoval (viz třetí strana žaloby). Žalobu uzavřel s tím, že „Tyto podmínky nejenom že v daném případě nebyly splněny, ale žalovaný se úvahou nad jejich splněním v odůvodnění rozhodnutí ani nezabýval. Proto při svém rozhodování nemůže jejich splnění předpokládat. Vydání územního rozhodnutí tak nebylo možné.“

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit pro nezákonnost.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 22. 4. 2016. Odkázal se v něm na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na jehož straně 5. a 6. se zabýval žalobním důvodem týkajícím se zhoršení obdělávatelnosti polí žalobce. Zdůraznit, že umístění nového podchodového příhradového stožáru číslo 29A není na zemědělském pozemku ve vlastnictví žalobce. Námitkou ohledně možného vyvlastnění se zabýval na straně 5. žalovaného rozhodnutí. Konstatoval, že: „Na ustanovení § 86 odst. 3, část věty za středníkem zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (stavební zákon), je třeba nahlížet tak, že stavební úřad zjistí, zda je zvláštním zákonem stanovený účel vyvlastnění (v daném případě energetickým zákonem). Nezkoumá již, zda jsou splněny podmínky pro vyvlastnění, neboť mu to věcně nepřísluší a je to otázka, která je dle ust. § 24 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění) řešena příslušným vyvlastňovacím

úřadem v rámci vyvlastňovacího řízení. Podle § 18 odst. 3 písm. b) uvedeného zákona k žádosti vyvlastnitel připojí územní rozhodnutí, vyžaduje-li jeho vydání pro daný účel vyvlastnění zvláštní právní předpis a není-li stavební úřad, který je vydal, současně vyvlastňovacím úřadem. Podle uvedeného je tedy územní rozhodnutí jedním z pokladů pro vyvlastňovací řízení, ve kterém se projedná omezení vlastnického práva žalobce.“

Vzhledem k uvedenému navrhuje zamítnutí žaloby.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasili. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

V projednávané věci jde o přeložení nadzemního vedení 110 kV, a to ve směru severozápadním od rozvodny Mírovka, v prostoru zemědělsky obdělávaného pole a plochy krajinné zeleně. Toto stávající nadzemní vedení 110 kV má v budoucnu křížít nové vedení 400 kV, přičemž stavba podchodového stožáru v trase stávajícího vedení je podmínkou pro výstavbu budoucího vedení ZVN 400 kV V413-smyčka HBM.

V místech budoucího křížení ZVN 400 kV V413 - smyčka HBM a venkovního vedení VVN 110 kV V1304, byl územním rozhodnutím umístěn mezi podpěrné body 29 a 30 nový podchodový příhradový stožár 110 kV, typ P45, rozměr základu (zastavěné plochy) 3,1 x 3,1 m, číslo 29A. Stožár byl umístěn na pozemku parc. č. 1508 k. ú. Suchá u Havlíčkova Brodu, který není ve vlastnictví žalobce. Stavba podchodového stožáru včetně nových vodičů v úseku mezi podpěrnými body č. 29 a 30 je řešena ve stávajícím ochranném pásmu vedení 110 kV (v podrobnostech viz podmínky rozhodnutí o umístění stavby a projektová dokumentace k žádosti o vydání územního rozhodnutí).

Lze tak konstatovat, že nový podchodový příhradový stožár byl umístěn v trase stávajícího elektrického vedení, což bylo pro posouzení věci zásadní, jak vyplývá ještě z níže uvedeného. Stejně jako to, že na stávající 110 kV vedení a zamýšlené elektrické vedení 400 kV se vztahují různé právní úpravy ohledně omezení vlastnických práv k pozemkům, po nichž vedou, respektive mají vést.

Žalovaný správní orgán se zabýval oprávněností žadatele realizovat na v územním rozhodnutí specifikovaných pozemcích uvedenou stavbu na straně čtvrté dole a páté. Uvedl k ní následující:

„Na stávající vedení je třeba nahlížet ve smyslu tehdy účinného zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny. Z tohoto zákona vyplývalo energetickým podnikům mimo jiné dle § 22 odst. 1) oprávnění stavět a provozovat na cizích nemovitostech v rozsahu vyplývajícím z povolené stavby elektrická vedení, jakož i malé stanice do rozlohy 30 metrů čtverečních, s příslušenstvím (dále jen "vedení"), zejména zřizovat na nemovitostech podpěrné body, přepnout nemovitosti vodiči a umisťovat v nich vedení. Dle tohoto zákona tak dle odst. 5) na dotčené nemovitosti vážne věcné břemeno povinnosti trpět výkon oprávnění uvedených v předcházející větě. Věcné břemeno povinnosti trpět zřizovat na cizích nemovitostech energetická vedení, opěrné body apod. tak vznikla ze zákona a nebyla předmětem zápisu do katastru nemovitostí.“

Dále žalovaný poukázal i na stávající právní úpravu oprávnění k cizím nemovitostem obsaženou v zákoně č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon). **Právě v jeho ustanovení § 98 odst. 4 je uvedeno, že oprávnění k cizím nemovitostem, jakož i omezení jejich užívání, která vznikla před účinností tohoto zákona, zůstávají nedotčena, což znamená, že veškerá oprávnění k cizím nemovitostem vyplývající z předcházejících platných předpisů zůstala energetickým podnikům zachována.** Toto ustanovení je také pro posouzení dané věci rozhodující.

Zjištění žalovaného, že předmětná elektrická vedení 110 kV byla povolena za platnosti zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny, vyplývají ze správního spisu (viz územní rozhodnutí a stavební povolení z let 1972 a 1978) a žalobce tyto skutečnosti ani nerozporoval. Bylo však třeba ještě zjistit, zda umístěnou stavbou nedošlo k takové změně původních elektrických vedení, že by na ni již dopadal zákon č. 458/2000 Sb. K tomu krajský soud zjistil, že jde pouze o stavbu jednoho nového podpěrného sloupu, v trase původního elektrického vedení a navíc na pozemku parc. č.1508 v kat. území Suchá u Havlíčkova Brodu, který není ve vlastnictví žalobce (vlastníkem je dle údajů z katastru nemovitostí Jan Tajovský z Havlíčkova Brodu). Za tohoto stavu ale nezbývá, než konstatovat, že nejde o nové elektrické vedení, v jiném směru - trase, na jiném místě, tedy o novou stavbu, když původní trasa elektrického vedení 110 kV zůstala zachována. Jde o změnu stavby stávajícího (původního) elektrického vedení 110 kV v rozsahu, který nevybočuje z jeho dosavadního charakteru.

Tento závěr má krajský soud zároveň za zásadní z hlediska tvrzené dotčenosti vlastnických práv žalobce, respektive oprávněnosti žadatele žádat o vydání územního rozhodnutí. Tím, že byla stavba hodnocena jako pouhá stavební změna již existujícího vedení, bylo zároveň žalovaným vycházeno ze skutečnosti, že je tato stavba spojena s oprávněními, vyplývajících z ustanovení § 22 odst. 1 zák. č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny, tedy s oprávněními energetického podniku stavět a provozovat na cizích nemovitostech v rozsahu vyplývajícím z povolené stavby elektrická vedení, včetně podpěrných bodů a umisťování vedení na nich.

Za tohoto stavu ale nemohlo dojít k porušení § 86 odst. 3 stavebního zákona způsobem, jak se o něm žalobce zmiňuje v žalobě. Žadatel totiž vůbec nemusel

dokládat k žádosti o vydání územního rozhodnutí jeho souhlas, neboť oprávnění k provedení stavby mu pro daný případ plyne přímo ze zákona. A to již od okamžiku, kdy byla stavba elektrického vedení 110 kV povolena až doposud. Podle § 22 odst. 3 zákona č. 79/1957 Sb. totiž oprávnění podle odstavce 1 (viz výše) vznikají povolením ke stavbě vedení a zanikají zrušením vedení. Zmíněné elektrické vedení zrušeno nebylo. Pro daný případ tak nepřichází v úvahu ani žádné vyvlastňovací řízení v souvislosti s nesouhlasem žalobce s umístěním uvedeného stožáru, respektive s vedením elektrických vodičů přes jeho pole. Proto i námitky, že žalovaný nezkoumal podmínky vyvlastnění podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), jsou zcela irelevantní pro posouzení dané věci.

Pokud by šlo o novou stavbu, což si ovšem krajský soud z výše uvedených důvodů nemyslí, tak ani v tom případě by nedošlo k porušení § 86 odst. 3 stavebního zákona, neboť podle odůvodnění územního rozhodnutí (žalobcem nezpochybněným), je „Umístění stavby v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací – ÚZEMNÍM PLÁNEM HAVLÍČKŮV BROD, který byl vydán dne 15. 9. 2014 Opatřením obecné povahy Zastupitelstva města Havlíčkův Brod (usnesení č. 323/14), které nabylo účinnosti 23. 10. 2014. Stavební záměr na stávající trase nadzemního energetického vedení je navržen v nezastavěném území obce, v ploše územního plánu NZ – PLOCHA ZEMĚDĚLSKÁ, současně v koridoru technické infrastruktury VT.k02, trasa přechází i přes prostor VU 167 – veřejně prospěšné opatření – lokální biokoridor LBK 74. Dle stanovených podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu jsou v přípustném využití plochy územního plánu NZ – plocha zemědělská přípustné i nezbytné liniové trasy technické infrastruktury, což projednávaný úsek stávajícího nadzemního vedení je. Územním plánem je dotčené energetické vedení respektováno, není řešeno jeho vymístění z území. Stavba se nachází i v koridoru pro umístění vedení veřejně prospěšných staveb, pro která lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit, konkrétně v koridoru VT.k02 – koridor vyvedení linky ZVN 400 kV Řeporyje – Prosenice (V413) do Mírovky. Záměr stavby v daném koridoru s plánovanou stavbou linky ZVN 400 kV nekoliduje, naopak umožňuje její realizaci dle normových požadavků na výstavbu, je podmíněna projednávanou úpravou na trase nadzemního energetického vedení.“

Z uvedeného je tak zřejmé, že jde o umístění veřejně prospěšné stavby technické infrastruktury, k jejíž realizaci lze podle § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit, neboť zajištění jejího provedení je účelem vyvlastnění. Již sama tato skutečnost je dostatečným osvědčením toho, že pro uvedenou stavbu lze vyvlastnit, a proto žadatel o územní rozhodnutí o jejím umístění nemusí v žádosti o ně dokládat, že má k pozemku, na němž má být stavba umístěna, vlastnické či jiné právo, opravňující ho k této stavbě (viz § 86 odst. 3 stavebního zákona). Pokud by měl být záměr o umístění veřejně prospěšné stavby posuzován v územním řízení i podle zákona o vyvlastnění č. 184/2006 Sb., jak v podstatě tvrdí žalobce, pak by taková povinnost byla nepochybně výslovně zakotvena v § 90 stavebního zákona, v němž je stanoven rozsah posuzování záměru žadatele o umístění stavby. Tak tomu ovšem není. Podmínky vyvlastnění, jak je žalobce specifikoval v žalobě (např. vyvlastnění jen v nezbytném rozsahu), jsou podmínkami zkoumanými až ve vyvlastňovacím řízení samotném, přičemž existence

pravomocného územního rozhodnutí ještě neznamená, že musí být ve vyvlastňovacím řízení v celém jeho rozsahu akceptováno. Tedy, že již musí být např. vyvlastněn stavební pozemek pro konkrétní stavbu v rozsahu stanoveném územním rozhodnutím. Nemusí. S ohledem na uvedené proto nelze očekávat v územním rozhodnutí zároveň i vypořádání podmínek případného vyvlastnění, respektive s „touto absencí“ spojuvat nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Pokud žalobce namítal ztížení obhospodařování svých polí, dlužno konstatovat, že je ve vztahu k novému podpěrnému bodu konkrétně nespecifikoval, když v podstatě uvedl, že jde jen o jednu ze staveb elektrických vedení, která se připravuje. Předmětný podpěrný elektrický sloup ale především není na pozemku žalobce. Prvoinstanční správní orgán se však přesto i těmito jeho námitkami ohledně tvrzeného ztížení obhospodařování zemědělských pozemků zabýval, když na straně čtvrté správního rozhodnutí k nim uvedl následující:

„K námitce ohledně uváděného porušení ustanovení § 1 odst.1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu sdělujeme, že umístěním 1 nového stožáru na sousedním rozlehlém zemědělském pozemku (není ve vlastnictví podavatele námítky) nedojde k výraznějšímu zásahu do zemědělského půdního fondu. Proto ani není třeba dle § 9 odst. 2 výše uvedeného zákona souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu pro umístění mimo jiné i stožárů nadzemních vedení, pokud nejde o plochu větší než 30 m². Je pravdou, že ke složitějšímu obhospodařování zemědělského pozemku v blízkosti vlastního stožáru nadzemního energetického vedení a pod vlastním nadzemním vedením patrně dojde při využití velkých zemědělských strojů, zůstává tedy na zemědělci, jakým vhodným způsobem obhospodařování a pěstebním plánem bude dotčenou část pozemku využívat. Stavební úřad v případě, že příslušné zákony umožňují provedení uvedené stavby, nemá možnost, vzhledem k výše uvedenému, stavbu nepovolit.

K námitce ohledně strachu o svoji bezpečnost při obhospodařování pozemku s moderními zemědělskými stroji pod nadzemním energetickým vedením, konstruktivně přistoupil projektant stavby, který v průběhu řízení projekčně prověřil úpravu navrženého podchodového stožáru spočívající v jeho navýšení dle typové řady o + 3 m. Jak již bylo výše uvedeno, byl projekčně zpracován profil vedení 110 kV s odůvodněním, že použitý podchodový stožár P45 je nejvyšší možný, který lze pro splnění požadavku ČEPSu použít. Při použití vyššího stožáru by nebyl dodržen požadovaný 18 m (výškový rozměr) prostor pro vodiče 110 kV. Minimální vzdálenost vodičů 110 kV nad terénem je 6 m, při použití stožáru P45 bude minimální výška vodičů v nejnepříznivějším stavu (+40°C) 9,89 m, je zde tedy rezerva 3,89 m oproti požadavku norem. Stávající vodiče jsou v nejnepříznivějším stavu (+40°C) ve výšce 11,81 m od terénu, dojde tedy ke snížení o 1,92 m. Projektant navržené řešení řádně zdůvodnil jak popisem, tak grafickým vyhodnocením stavů. Dle výše uvedeného je zřejmé, že by zemědělec neměl mít obavy o svoji bezpečnost při obhospodařování dotčeného pozemku i rozměrnějšími zemědělskými stroji. K tomu může přispět i jednorázová finanční úhrada za ochranné pásmo nadzemního energetického vedení.“

Ani tyto námitky tak nezůstaly ze strany správních orgánů zúčastněných na řízení bez povšimnutí a dle krajského soudu byly vyřízeny v souladu s příslušnými

správními předpisy. Pokud je pak v rozhodnutí zmínka o jednorázové finanční náhradě, zřejmě měl správní orgán na mysli ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny, které stanoví, že: „Za výkon oprávnění uvedených v předchozím odstavci nejsou energetické podniky povinny poskytovat náhradu. Je-li však vlastník nebo uživatel nemovitosti, která není ve státním socialistickém vlastnictví, zřízením vedení podstatně omezen v užívání nemovitosti, může žádat u orgánu, který je podle předpisů o povolování staveb příslušný pro povolení stavby energetického díla (dále jen "povolující orgán"), aby mu energetický podnik poskytl přiměřenou jednorázovou náhradu; žádost musí být pod ztrátou nároku podána do tří měsíců ode dne, kdy bylo dílo uvedeno do trvalého provozu (užívání).“ Této možnosti může žalobce samozřejmě využít, protože by odporovalo zásadě proporcionality a ústavním principům, aby neměl za omezení svého vlastnického práva podle § 22 odst. 1 zákona č. 79/1957 Sb. právo na náhradu za ně podle odstavce druhého téhož zákonného ustanovení, když obě ustanovení (odstavce) spolu přímo souvisí.

Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud uzavřel, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V.

Náklady řízení

Žalobce nebyl úspěšný ve věci, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz § 60 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o nákladech řízení ve výroku II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly. Nemohly jim být tudíž ani přiznány (viz výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 22. únor 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Alena Poláková